

have særlige Regler for Bestemmelsen af „Sikkerheden“, Regler, som ikke ere paa deres Plads i Loven, synes denne at burde bestemme: Pengene deponeres hos Selskabet. Der opstaar imidlertid i saa Fald Vanskeligheder med den Renteindtægt, som det deponerede kan give, idet denne paa den ene Side ikke bør tilfalde Selskabet, men Deponenten, og det paa den anden Side ikke er muligt at gøre Selskabet ansvarligt for Beløbet, hvis dette i Mellemtiden af Selskabet skal gøres frugtbringende. Paa Grund heraf nøjes Loven med at udtale, at Beløbet deponeres hos Selskabet, og overlader det til Regulativet at give nærmere Regler for, hvor vidt Beløbet skal eller kan søges frugtbargjort, og i hvilket Omfang Selskabet da skal være ansvarligt for Beløbet. Ved at Pengene deponeres hos Selskabet opnaas den Fordel, at Udbetalingen let kan foregaa, idet det jo maa være Selskabet, der stønner over, om den, der kræver Udbetaling, er berettiget hertil (jfr. § 3).

§ 9.

Denne Paragraf, der selvfølgelig heller ikke har noget Sidesyfte i Lov af 23de Februar 1866, er redigeret efter det utrykte Udkast § 7 og efter Bremerlovens §§ 6—7 samt Bremerregulativets §§ 11—15.

Naar Panthaveren ikke faar sine Penge i rette Tid, bør han kunne stæffe sig Fuldstigelse igennem Varernes Salg; og han maa gøre dette, fordi hans personlige Fordring kun omfatter den Del af hans Krav, som han ikke kan faa dækket gennem sin tinglige Ret, jfr. nedenfor S. 30. Imidlertid er det rimeligt, at han, inden Varen søges realiseret, gennem en Protest skal advare første Pantfætter. Denne er normalt den samme som Oplæggeren, altsaa den, der først solgte Varerne gennem Oplagsbevisets Overdragelse. Saa snart imidlertid Oplagsbeviset overdrages, efter at der er stiftet Pant igennem Garantibeviset, vil Køberen til Sælgeren alene betale det, hvormed Købesummen overstiger Pantsummen. Men selvfølgelig vil Køberen være den, der efter Forudsætningen mellem ham og Sælgeren skal betale Pantbeløbet, medens dog Sælgeren hæfter i sidste Instans for Pantegælden, og Køberen slet ikke hæfter personlig for den, jfr. § 11. Derfor bør Sælgeren (første Pantfætter) have en Opfordring til at betale, inden Varen kan realiseres, for at han ikke, naar han intet hører, skal tro, at Pantet i Tide er blevet indløst. Oplagsbevisets Indehaver behøver derimod ingen Underretning; han er ved Paategningen paa Oplagsbeviset om Garantibevisets Forsaldsdag underrettet om, naar den Tid

kommer, da han maa risikere, at Varerne blive solgte til Panthaverens Fuldstigelse. Desuden kan det ogsaa af den Grund umulig paalægges Garantibevisets Indehaver at protestere for senere Indhavere af Oplagsbeviset, at han ikke ved, hvem de ere, idet han af Garantibeviset alene kan se Navnet paa den Indehaver af Oplagsbeviset, der tillige er første Pantfætter.

Regelen om, at Panthaveren skal vente tre Søgnedage efter Protesten, inden Varerne kunne sælges, er hentet fra Bremerlovens § 7; det utrykte Udkast har otte Dage. Tre Dage synes at være tilstrækkeligt, da alle Varer sikkert i Regelen ville befinde sig i Kjøbenhavn; og mere end nødvendig Frist bør ikke indrømmes til Betalingen.

Det er ikke sagt i Loven, (jfr. derimod Bremerlovens § 8), at den første Panthaver, der har indløst Garantibeviset, har lige Salgsret efter nærværende Paragraf; thi det følger af Regelen om, at hver den, som bliver retmæssig Indehaver af Garantibeviset, kan lade Salget finde Sted.

I det utrykte Udkast staar, at Salget skal ske paa Bestyrelsens Foranstaltning ved offentlig Auktion. I nærværende Paragraf er det bestemt, at Salget skal ske enten ved offentlig Auktion eller ved beskikket Mægler. Det kunde maaske ogsaa være praktisk at lade Salget foregaa ved Selskabets Personale. Det afgørende er, at Varen ikke udleveres Panthaveren, thi derved faar Oplagsbevisets Ejer Garanti for, at det overstydende kommer ham til gode.

Det bestemmes endelig i nærværende Paragraf, at der er en Række Krav, som gaa forud for Pantkravet. Deres Orden er ikke nærmere angiven, men efter den almindelige Lovgivning gaa Salgsomkostningerne forrest, og derefter kommer Selskabets Krav, jfr. § 3; i øvrigt kan ogsaa paa dette Punkt Regulativet give udfyldende Regler, jfr. Bremerregulativets § 14 og Nießer l. c. S. 229 § 30 og S. 219—220 § 15. De øvrige Regler i Paragraffen følge af sig selv.

§ 10.

Medens Kontinentets Love — bortset fra belgisk Lov Art. 12, jfr. Hagenburg: „Verhandlungen des 21ten deutschen Juristentages“. 2 Bd. (Gutachten) S. 218 — ingen Regler give, hvorefter Sælgeren kan faa selve Varen udleveret, naar Oplagsbeviset er overdraget uden kontant Betaling og denne udebliver, søger nærværende Paragraf at stæffe Udgang hertil.

Brugen af de to Beviser muliggør, som omtalt ovenfor S. 7—8, at Sælgeren af Varerne gennem Oplagsbeviset kan give Kø-